

Tjenestemænd daarligere, end de var stillet med de Tillæg, der blev dem tilstaaet under de daværende økonomiske Forhold. Hvis jeg ikke mente det, havde jeg ikke kunnet tiltræde det paagældende Forslag i Sparekommissionens Betænkning. Naar den højtærede Finansminister som en af Grundene til, at man havde ment at maatte lade dette Forslag fra Sparekommissionen blive liggende uden at gennemføre det, fremførte, at to af de Repræsentanter, der var tilforordnet Kommissionen i Sønderjylland, ikke havde kunnet give det deres Tilslutning, saa vil jeg dog føje dertil, at jeg tror ikke, man kan sige, at de paagældende to Tjenestemænd tog Afstand derfra, fordi de fandt dette Forslag i og for sig urimeligt. Jeg kan ikke lade være med at henlede den højtærede Statsministers Opmærksomhed paa, at der i hvert Tilfælde om den ene Repræsentant, som er Medlem af dette høje Ting, nemlig det ærede Medlem Hr. Refshauge, udtrykkelig i Sparekommissionens Betænkning staar, at han i Egenskab af Repræsentant for de paagældende Tjenestemænd ikke kunde give Forslaget sin Tilslutning. Jeg tror ikke, den højtærede Minister vil faa det ærede Medlem Hr. Refshauge til her at fremsætte den Opfattelse, at Forslaget i og for sig var urimeligt.

Holger Andersen: Jeg vil gerne have Lov til at fremsætte nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremsatte med Hensyn til det af Sparekommissionen fremsatte Forslag om Afvikling af Bestillingstillægene for de højst lønnede Embedsmænd i Sønderjylland. Jeg har ment for mit Vedkommende at kunne tiltræde det af Sparekommissionen fremsatte Forslag og kan ganske slutte mig til de Udtalelser, der lige nu fremsattes af det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, og ligeledes til de Hovedsynspunkter, der blev gjort gældende af det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte. Den højtærede Finansminister gjorde i sit Svar paa de to ærede Medlemmers Forespørgsel gældende, at det havde været nødvendigt at gaa til disse høje Bestillingstillæg, for at man i den vanskelige Overgangstid kunde faa de bedst mulige Tjenestemænd i Grænseegnene, og den højtærede Minister henviste i saa Henseende til de historiske Erfaringer, vi havde gjort i Tiden mellem de to slesvigske Krige, uden at han dog vilde fælde nogen haard Dom over de Embedsmænd, der den Gang havde virket i Slesvig. Jeg forstaar meget godt dette, og jeg forstaar ogsaa godt, at det var

vanskeligt for den danske Administration at faa de fornødne og de bedst mulige kvalificerede Embedsmænd derned, da det drejede sig om Administrationen af et Land, hvor der nu herskede dobbelt Lovgivning, da det her drejede sig om to forskellige Administrationer og to forskellige Rets-systemer. Jeg maa dog sige, som jeg ved anden Lejlighed ogsaa har gjort det, at denne Nødvendighed paa en yderst ejendommeligt Maade har fundet Udtryk i § 6 i Lov Nr. 290 af 28. Juni 1920. Den Graduering, der der er foretaget med Hensyn til de forskellige Tjenestemænd indenfor de forskellige Etater, forekommer mig at være overordentlig irrational, ikke alene hvad angaar de enkelte Bestillingstillægs Størrelse, men ogsaa den Maade, hvorpaa de er fordelt indenfor de enkelte Etater. Man kan ikke andet end forbavses over, at det ganske særlig er de høje Embedsmænd under Justitsministeriet og Indenrigsministeriet, der har faaet de allerhøjeste Bestillingstillæg. Man kan ikke andet end undre sig over, at f. Eks. en Embedsmand som Udskrivningschefen faar det allerhøjeste Bestillingstillæg Side om Side med Dommere og Politimestre m. m., medens en Embedsmand i Finansministeriet, der har saa overmaade vanskelig en Stilling som Chefen for Grænsegendarmeriet, overhovedet ikke oppebærer noget som helst Bestillingstillæg. Dette Eksempel forekommer mig at være et ret talende Bevis for den Irrationalitet, som præger hele denne Ordning. Den højtærede Finansminister understregede i Overensstemmelse med de Bemærkninger, der er fremført i Sparekommissionens Betænkning, at i 1927 maatte Lovgivningsmagten antages at staa fuldkommen frit. Jeg vil gerne have Lov til stærkt at understrege denne Udtalelse af den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister udtalte, at vi maaske juridisk set kunde fremsætte et Forslag som det, der her er fremsat fra Sparekommissionens Side — det var der delte Meninger om, og i den Henseende henviste den højtærede Minister til det Mindretalsvotum, der er afgivet i Sparekommissionen — men moralskset mente den højtærede Minister ikke, at vi kunde fremsætte et saadant Forslag. Jeg frygter meget for, at der, naar dette høje Ting i Aaret 1927 vil gøre Alvor af den Opfattelse, den højtærede Statsminister nu har knæsat i Tilslutning til Sparekommissionens Indstilling: at vi var fuldkommen frit stillet, at vi kunde lade disse Bestillingstillæg ganske falde bort, fra de paagældende Embedsmænds Side vil lyde en meget bestemt Ind-